

mantsliberen.

Roman

af

Rosenthal-Bonin.

paa Danck ved

Kleffensfein-Hansen.

(Fortsat.)

...og Rosein og tillavede Theen, han samtidig søgte at afsprede elige Kroen ved sin Passiaren, var i Grunden et godt Hjerte," ...hun efter en lang Pause. "Jeg altsom han ikke fornojet med det stakkels, smukke Menneske i det giver blot mere Arbejde, og en vil naturligvis kaste Stulerne paa mig, naar han hører det, sagde han — men da De, selo tog en Haand i med, op om alt med den største Pligtvær, i det stakkels Menneske oprettede tank blot, han kan ogsaa se, og han har sagt, at han snart sp." ...vil jeg gaa ind til ham med," sagde Gesine tankefuldt. "Hud — bare Dr. Kaptajnen videre det var overstaaet!" jammer.

"svarede Gesine med et Udtryk, der forestillede sig, men de sterk Beklædning, "hvor kan en gøre andet, end vise Manden Hjelde os ud — Du siger jo, er kommer til Krester, saa kan de videre," tilføjede Gesine rodens hændes Hjerte bønede

Ojeblik hørtes tunge Skridt i em og Kaptajnen traadte ind i; han hilste fort, synes at være meget af Forretningstanker og ting og taus sin The, medens

gjælde Aeg og aabnede en Sar-

er, der er hendet noget mærkeligt sagde Gesine nu, idet hun tog sig.

der det?" spurgte Kaptajnen og et sin Nottitsbog.

Bandningsmand er junget holz af Sult foran vort Hus."

over paa Rugbro! " sagde Kap- tajnen brag til Hospitaliet?" jeg har ladel ham bringe ind i et, men nu er han igjen nogen-

st." behaver!" raabte van Heeren op — "er Du gal, at tage mine Banditter og Thyre ind i et sikkede og rystede, saa at et ned på Bordet.

Gesine svarede paafalbenne ro-

same vilde jeg ogsaa have sagt, ikke havde set Mennesket. Det

Bandstryger — tal blot en Gang

" vil hverken se ham eller tale i. Han skal strols ud af Huset,

bring ham ud — hvor er

sig stoppede Kaptajnen. Det

Migt, hør hurtigt hans Brede

Datter.

er han ikke ud til at være — snarere en Arbejder, en frans-

men blev opmærksommere.

" sagde han til Jomfruen, clas, han skal føre Manden ud — jeg vil se paa ham fra Vin-

skytte sig ud, og fort ester den tykke Kløs med den fremmede, saa i engstelig Spænding va-

re, fransmand, siger Du?" ubrød

tor han er en Fransmand, han

int, da han et Ojeblik kom til

Hvorfor mon den Mand synes

int, jeg maa sikkert have set

Sid for. Hvorledes kommer Andreas' Kløsklæder?"

Toj var plætet, derfor lob jeg dem paa," svarede Gesine.

saia kommer han, og hvor vil

har endnu ikke talt et Ord med

til gaa ud til ham, talb paa

Rosein og giu dem noget at be-

gde han.

ringede med en Klokk og vin-

glas og Rosein, som begge kom

set, medens Kaptajnen gik ud i

Han traadte ind i Lyshuset til den fremmede, der rejste sig ved hans Indtræden.

"Jeg er Gjer af dette Hus, hoor De har fundet Optagelse og Pleje — hørledes er De kommen i den elendige Fortuning?"

"Jeg er gaet til Hods fra Amsterdam og vilde soge Arbejde i Rotterdam," saa rede Manden paa Hollandisk med frem med Accent.

"De er ikke Hollænder?"

"Nej, Fransmand."

"Fr?"

"Paris, Herre!"

Kaptajnen saa skarpt og prøvende paa ham.

"Hvor er Deres Bestilling?"

"Diamantsliber — jeg arbejdede hos Snyder, var heldig med en Sten, der spaltede Hjært, man tilbageholdt et Kvartaars Loening for mig og sendte mig bort."

Den unge Mand talte aabent og paa en rolig, dannet Maas'e.

"De havde ikke opsparet Dem noget?"

"Nej, jeg var syg, for jeg tiltraadte min Plads, som jeg kun beholdt i etaar, og begyndte med at afbetaale Gjeld til Hospitalet."

"Og har ingen Formue og ingen Udsigt til a fortjene noget?" forstede Kaptajnen videre.

"Nej, Herre, jeg er forældreløs og har ingen Slægtninge."

Ban Heeren saa prøvende paa Mandens kræftige Legemsbygning og sloe et Ojeblik i Tanker.

"Har De Hemstedspapirer?" spurgte han derpaa videre.

"Kun Bevis for, at jeg har boet i Paris siden mit fjerde Aar, er konfirmeret der, har levt hos en Stensliber og besaata min Svenbeprove. Desuden har jeg en Forholdsattest fra Politiet."

"Det er godt. Jeg vil nu gjøre Dem et Forstlag. I Rotterdam vil De vansklig finde Arbejde for det første — man vil her snart saa at vide, hvorfor De forlob Snyder. De er af en kræftig Konstitution. De vil snart være fuldstændig fast, saa længe kan De bive her. Jeg har høbt et Skib og maa monstre Folk til det; De skal blive henvist til en dygtig Matros, som kan lære Dem be første Haandgreb — vil De have Plads paa mit Skib — Lønnen skal De nok blive tilfreds med."

Den fremmede saa overrasket paakaptajnen.

"Jeg forstaar mig ikke paa Sovæsenet," svarede han.

"Et sterk, intelligent Menneske kommer snart efter det, — De har dog prævet at seile?"

"Ja, fra Tyskland til England, det synes jeg meget godt om."

"Naa, saa saa blot til. Der tilbydes Dem ikke let en saadaa Lejlighed til i en Kart at komme ud af Deres elendige Stilling."

"Om fjorten Dage sejler vi med Bom-

ul til Hamborg, indtil da maa De styre

De Res Legeme. De kan udføre let

Havearbejde her og senere tage Kvarter

paa Skibet."

Den fremmede tövede — i dette Ojeblik viste Gesine sig ved Binduet. Han tætte et Blit i den Retning. Det lyste op i hans Øje.

"Godt, jeg modtager Tilbabet, min

Herre," svarede han.

"Vel, saa hedder jeg nu for Demkap-

tej — men De maa lade Haaret klippe

fort, de Lokker passer ikke for en Sø-

mand. Deres Navn?"

"Paul Sivers."

"Det lyder jo næsten tykt."

"Ja, saaledes staar der i mine Papis-

er."

Kaptajnen gav den nye Sømand Dre-

dre tit at pleje sig godt og vendte tilbage

til Frokostværelset.

Der fandt han Gesine ved Sybordet,

men hun syede ikke, hendes hjælvende

Haand knap holdte Raalen — hvad

var der foregaet med den ellers saa ro-

lige, nærestørre Pige, hørfor indgå

den fremmedes Skæbne hende en saadan

Deltagelse, at Bejret pressede sammen

for Brystet af hende, da hendes Fader

traadte ind?

Hun vovede ikke at se ham i Ansigtet;

for ikke at robe sin Bevegelse styrrede

hun paa Sytojet og lod som hun ikke bes-

mærrede, at Faderen kom ind.

"Gesine," sagde nu Kaptajnen, "Du

har alligevel haft Net, naar man ser

dette Menneske, behandler man ham an-

beredes end andre. Manden ser god og

intelligent ud. Jeg har monstret ham

til mi nye Skib, endstjort han er ikke

Sømand — om fjorten Dage gaar han

med til Hamborg, indtil da han har be-

stæftige sig i Haven og paa Skibet efter

Behag og forsvrigt pleje sig."

Disse Ord slog som et Lyn af Lyse-

ned i Gesines Sæl, hendes Hender ry-

stede endnu sterkere, men ikke af Frygt

og Angstelse.

Kun en Tanke stod hende klar i dette

(Fortsættet.)

Ojeblik, denne Mand skalde ikke straks ud i den vide Verden, hvor hun maaske aldrig mere vilde givne ham, ikke straks stodes ud i Nod og Glenbigbed.

Men saa overvældedes hun dog pludselig af en underlig Angst og Belymring. Hvorfor tog hendes Fader dette Menneske, som slet ikke forlod Sovæsen, om Bord paa sit Skib?

Godgjorenhed og Medlidenhed fandt ikke vores Drivslederen dertil, thi Gesine havde kun altfor ofte erfaret, at Kaptejn var haard, og at hans egen Fader var hans højeste Lov. Hvad vilde hendes Fader med denne Mand, hvoret hørte han ingen Sømand, hvoret

Disse Tanker fulgte lynsnart efter hinanden i hendes Hoved, og det maatte ogsaa kunne løses i hendes Blit, da hun saa op paa Faderen, thi Kaptajnen sagde nu, som om han vilde undskyde sin Handling:

"Den unge Mand vil blive villig og givne ringere Krav end en af vores forventede Søfolk, og hans Intelligenz vil snart bøde paa hans Uskendebart."

"Sæl han blive her?" spurgte endelig Gesine fun for at sige noget.

"Ja, han er for svag endnu til at arbejde paa Skibet, som er klar om to Uger. Klas kan forelsig betjente ham i Haven, eller Du kan give ham lidt at bestille i Huset, han vil not opfore sig ved bestilten. Forvoldt," vedblev Kaptajnen, "sæl Du ikke vente mig til Middag. Det nye Skib kommer i Dag fra Delfshaven, jeg maa paa Skibskontoret, hvor endnu er hundred Formulæter at ordne — Tadsføring i Boger, Asfalturane, Charter paa ny Ladning o.s.v. Henad Aften haaber jeg at være hjemme igjen."

Idet han sagde dette, tog han sine Papiser fra Bordet, kaldte paa Klas, gav ham Ordre til at gaa ned til Baaden i Kanalen, og et Ojeblik efter gav han ned til Vandet, hvori Klas gjorde Hjælle over til Hærgen, der skulde føre ham over Maas.

* * *

Gesine blev alene med sine Tanker.

Hun tog atter Plads ved Sybordet, men hun syede stadig ikke. Tanken fulgte hundreder af Binduet, hvori Kaptajnen var syet ud af Binduet, hvori i det fjerne Damernes brunlige Røg blandede sig med Sommermorgenens sorte himmelblæse, og snart skjultes de høje Tårne, Kraner og Bindemøller, snart som blev et Stor trukket bort af usynlige Hender og lod dem fremtræde i slanke Konturer.

"Hørfor," spurgte hun sig, "indgyder denne Mand, om hvem jeg kun ved, at han er kommen hertil som en Bagabond, mig saa megen Interesse — hvorfor banter mit Hjerte naar jeg tanker paa ham, hørfor føler jeg det som en Smerte, faasnari jeg forestiller mig, at han skal bort herfra med Fader? — Det er ikke nok ingen almindelig Arbejder, hans Udsættelse er altfor intelligent, Djinene saa dybe, melankoliske og forstandige, han har slet ikke de Træk, som ellers betegner en Arbejder. Men alligevel, hvorfra kommer denne dybe Medlidenhed med en Bettler?"

Hendes Sæl var optaget af helt andre Ting, hendes Tanker stamrede som sky, frygtede somme Duer om den fremmede, og hun forelægde sig Spørgsmål, som hun vanligvis ikke lunde besvare.

"Ja, fra Tyskland til England, det synes jeg meget godt om."

"Naa, saa saa blot til. Der tilbydes Dem ikke let en saadaa Lejlighed til i en Kart at komme ud af Deres elendige Stilling."

"Om fjorten Dage sejler vi med Bom-

ul til Hamborg, indtil da maa De styre

De Res Legeme. De kan udføre let

Havearbejde her og senere tage Kvarter

paa Skibet."

Den fremmede tövede — i dette Ojeblik viste Gesine sig ved Binduet. Han tætte et Blit i den Retning. Det lyste op i hans Øje.

"Godt, jeg modtager Tilbabet, min